

EL PARE QUE ET VA MATRICULAR

LA RÀDIO DEL COTXE

Estàs embussat a l'autopista. És el que passa quan decideixes anar a la platja un diumenge a aquestes hores, com si no fos evident que tot Catalunya tindrà la mateixa idea que tu. I aquí ets ara, tornant a casa a pas de tortuga, amb l'aire condicionat espatllat i un bat de sol inhumà, talment com si fossis dins l'aparador d'una botiga del Zara: només et falta una etiqueta que hi posi "Pare de rebaixes" aferrada al front recremat. I com que l'ambient dins el cotxe s'està escalfant de manera perillosa decideixes posar la ràdio, a veure si una mica de música amansa les feres que s'estan socarrimant al seient del darrere.

Tot és engegar-la i la mirada de la teva dona et diu que l'has catgat. "Sembla mentida que no sàpigues el que vindrà ara mateix", et diu. I sí, sembla mentida que no te n'adonis, que la tria musical serà motiu de raons. Sembla mentida que no recordis que no podeu posar cap CD perquè un bon dia l'aparell es va afartar de reproduir cançons d'animalons i va decidir unilateralment empassar-se els conillets, les tortuguetes i el Puff, el drac màgic, tot sencer. Sí, podries posar una *playlist* des del mòbil però el concepte del *bluetooth* és massa sofisticat per al teu esperit *boomer*. O sigui que remenes el dial, com feia el teu pare quan eres petit. Fins aquí tot bé, si no fos que l'adolescent que tragines a temps parcial ha heretat un gust musical molt peculiar, de tal manera que cada cop que aterres en un indret sonor mínimament suportable ell, des del darrere, avorta l'intent amb un "No" tan sonor com inequívoc. I així podeu estar-vos-hi hores, tu proposant cançons i ell desplegant el seu criteri de manera molt poc democràtica, confiat que té les de guanyar perquè tots els pares sabem que no hi ha res pitjor que escoltar el teu grup preferit amb el fill fent les segones veus cagant-se en el teu gust musical.

Dos dies més tard, passo per davant de la seva habitació i el sento cantant fluixet una cançó. M'aturo ben astorat. Coi, juraria que és de Joni Mitchell si no fos perquè no la suporta. "Lluc, on has après aquesta cançó?" "Al cotxe, papa, és d'aquelles que poses quan et penses que dormo. M'agrada molt, però et dic que la treguis només per fer-te la punyeta". Coi de xiquet, a qui deu haver sortit tan tocaperes? *

LLUÍS GAVALDÀ
Cantant

AIXÍ FA DE MARE

ED. LES HORES

TATIANA TIBULEAC "LA SOLITUD ÉS UN DRET"

FRANCESC ORTEU

El jardí de vidre conté moltes coses de la meva infantesa, que va ser feliç, tot i que potser vaig estar una mica massa protegida després de la mort de dues de les meves germanes. Però a l'antiga Unió Soviètica els nens teníem dues infanteses.

Què vols dir?

En teníem una de familiar i una altra de col·lectiva. Això era bo i dolent alhora. En certa manera, sabies que eres igual que els altres nens i que no et permetien ser gaire diferent d'altres nens i nenes, encara que ho fossis.

Al llibre descrius una relació entre mare i filla molt peculiar.

La nena protagonista se sent maltractada per la seva mare adoptiva. Ella entén que és dolenta però no perquè hagi decidit ser-ho, sinó perquè no la sap criar de cap altra manera. L'odia, però també admet que sent una mena d'amor.

Tota relació entre pares i fills és un laberint de sentiments.

Donem per fet que entre pares i fills sobretot hi ha amor. Però hi ha moltes altres coses: respecte, admiració, responsabilitat, sentiment de deute. Qualsevol sentiment crea una connexió, fins i tot els que són negatius.

En la teva literatura hi ha una exploració del dolor i de la crueltat durant la infància.

Quan era petita passava els estius amb els avis. Allà vaig entendre que no era cruel matar un pollastre o un conill per cuinar-los, però sí pegar a un gos o no donar aigua a un nen que tenia set pel fet de ser gitano. Tot això ho tenia clar i em temo que avui els nens se senten més confosos. Volem que siguin dolços i amables, però crec que també necessiten experiències negatives. Han de sentir la injustícia, la ira, l'egoisme. Si no ho experimenten no ho poden entendre.

La solitud és també un sentiment poderós en la infància.

Esriptora i mare de l'Alexander i la Sofia, de 10 i 8 anys. Viuen a París. Publica 'El jardí de vidre' (Ed. Les Hores), Premi Literatura de la UE 2019. També és autora d'El verano que mi madre tuvo los ojos verdes' (Impedimenta)

A la nostra família la solitud és un dret.

Un dret! Sí, senyora!

La solitud ens forma com a persones tant com l'amistat. Cadascú té les seves necessitats, però, sent jo un animal solitari, no he volgut mai empènyer els meus fills a ser animals socials. Respecto molt el seu espai. I en aquest temps de pandèmia hem entès moltes coses de nosaltres mateixos. A casa nostra cadascú té el seu racó on fa el que vol. Crec que és important, de tant en tant, sentir que ets totalment autosuficient. No busquis l'aprovació de ningú. Acontenta't amb tu mateix.

A tu què et preocupa més, a l'hora de fer de mare?

Hi ha una por que sento especialment, i és la de projectar en els meus fills tot el que va fallar en la meua infància. De cap manera voldria convertir els meus fills en una mena de revenja o de rèplica de coses que no van anar bé.

Què no va anar bé quan eres petita?

Una vegada la meua àvia em va demanar que li ensenyés com ploraria el dia que ella es morís. Totes les àvies ho feien, això. Els agradava molt veure com els nets s'entristirien per la seva mort. Altres nens amics meus ho sabien fer molt bé, però jo mai vaig saber-ne prou. I quan m'ho demanava i jo no plorava tant com ella s'esperava em deia que era perquè no l'estimava prou. *

DIRECTORA
Esther Vera
DIRECTOR FUNDADOR
Carles Capdevila

SUBDIRECTOR Jordi Cortada
COORDINACIÓ Aure Farran
DIRECTORA D'ART
Cristina Córdoba

EDICIÓ Rosa Rodon
FOTOGRAFIA Xavier Bertral
EDITORA GRÀFICA Ruth Marigot
LLENGUA Maria Rodríguez

ARA
C/ Diputació, 119. 08015 Barcelona
Telèfon: 93 202 95 95
Correu electrònic: info@ara.cat

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència